

Landstinget saa lidet styrkende Maade, som den gjorde for to Aar siden. Men Folkethinget har sandelig ikke udøvet nogenformelt Ewang paa Landstinget; derimod er det vist, at, dersom Folkethinget gik ind paa disse Forslag, der nu ere opstillede fra Regjeringen, og som Regjeringen Aaret iforveien tvang Landstinget til ikke at stille op paa Finantsloven, vilde det være slaaet fast, at Finantsloven skal være saaledes, som Regjeringen befaler. Det ene Aar faar Landstinget Befaling om at lave Finantsloven, som Regjeringen vil, og det næste Aar faar Folkethinget en lignende Befaling; og naar det saa blev efterkommet, ja saa spørger jeg, hvor er saa vor Bevillingsret, ikke blot Folkethingets, men ogsaa Landstingets? Det vilde blive en fuldstændig ministeriel Forsfatning, vi fit, hvor kun en Gnefte havde Noget at sige, nemlig Regjeringen. Det ene Aar falder Ministeriet paa, at Finantsloven skal se saaledes ud, det andet Aar, at den skal se saaledes ud; det ene Aar mener det, at den er stærkest, som siger Nei, det andet Aar, at den er det, som siger Ja; det bliver saa Ministeriet, der i alle Tilfælde bliver den Gnefte, der er den Bestemmende. Jeg tror ikke, at man selv fra det mest konservative Standpunkt kan ønske at en saadan Udvikling skulde faae Held med sig herhjemme. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Maade, hvorpaa Regjeringen har søgt at gjøre en saa forunderlig Anskuelse gjældende overfor Kongen, at det er Folkethinget der vil tvinge Landstinget til at tage en Finantslov, naar det dog er faktisk, at det er Regjeringen, der vil tvinge Folkethinget til iaar at tage en Finantslov, som det nu har anset for nødvendig, men ifjor har anset for unødvendig; men jeg kan dog ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at det ser ikke behageligt og efter min Mening heller ikke værdigt ud, og at det ikke er gaunligt for den politiske Tone og den politiske Forhandling herhjemme, naar der fra Regjeringens Chef i et offentligt Aktstykke fremsættes Udtalelser om, at de Aaastande, der vare fremsatte fra Oppositionens Side som Forsvar for dens Holdning og Standpunkt, alle-vede dengang vitterlig nok vare urigtige, eller at de ikke kunne have gjort Sandhedens Indtryk paa Nogen. Det er en Bestyldning, som er af injurerende Natur, som man ganske vist kan tage sig meget let, naar den kommer fra den Side, men som er uheldig for en rolig og sømmelig Forhandling her. Jeg skal selvfølgelig ikke bruge Retoritioner her, men kun udtrykke en Beklagelse over, at saadanne Ting komme ind i et saadant Aktstykke, fordi et saadant Aktstykke da synker ned fra at være et politisk Skrift til at blive et Stridskrist eller en Pamflet. Jeg skal ligeledes gjøre opmærksom paa et andet mindre heldigt Middel, der er brugt i den Kamp, der nu skal føres eller paatvinges os, og som vistnok ogsaa er brugt med den Hensigt at bevæge Befolkningen

til at gaa ind paa Regjeringens Fordringer. Det er jo brugt med overordentlig lidet Held, saa at det har ingen praktisk Interesse nu for Diebliffet at drøfte, hvorvidt det Middel har Noget paa sig eller ikke; men det har dog en vis theoretisk Interesse, at vi blive enige om at komme bort fra Anvendelsen af et saadant Middel. Jeg sigter til det, der kommer frem fra forskjellige Sider, jeg tror ogsaa fra Regjeringens Side, Udtalelsen om at Folkethinget, for at hævde sin Bevillingsret, ikke har anden Vej end den at give Finantsloven. Jeg tror, det er fremkommet paa den Maade, at man har sagt, at den sidste Oplysning havde navnlig til Hensigt at lade Bælgerne afgjøre, om de ønskede at bevare deres Indflydelse paa Bevillings-spørgsmaal, deres Bevillingsret, eller om de foretrak gennem midlertidige Finantslove at overlade Regjeringen det Hele. Saavidt jeg erindrer, er det en Udtalelse, der er kommen fra Ministeriets Side; men saa meget er klart, at, hvor den end er kommen fra, er denne Betragtning i høi Grad urigtig. Jeg tror overhovedet, at det altid er uholdbart, naar man fra Regjeringens Side vil give en Oplysning en Karakter, som om Bælgerne skulde svare paa visse Spørgsmaal, Regjeringen stiller. Det ligger fuldstændig udenfor Regjeringens Magt at skaffe sig Svar paa saadanne Spørgsmaal. Den kan godt stille dem, men Bælgerne give Svar paa det, der overhovedet bevæger Befolkningen i Diebliffet; og dersom Regjeringen opstiller Spørgsmaal, der ere mindre fornuftige eller ikke have nogen Betydning, saa svarer man naturligvis ikke derpaa; det er klart. Der kan jo spørges om Ting, som Ingen kan svare paa, og der kan ogsaa af en hel Regjering eller af en enkelt Minister spørges om Ting, som ikke en hel Bælgerbefolkning kan svare paa, og saadanne Ting svarer man ganske simpelt ikke paa. Men Spørgsmaalet er nu fremsat, og der ligner i den Betragtning, som bærer det, noget Farligt. Det er blot dette, jeg vil gjøre opmærksom paa. Et af To. Enten er Regjeringens Villie, som jeg forudsætter, at holde sig til den midlertidige Bevillingslov, saaledes som Praxis engang har hjemlet det, og altsaa at afholde sig fra en stor Del Udgifter. Hvis dette er Regjeringens Hensigt, saa er hele denne Tale om, at Befolkningen ved ikke at give en Finantslov ingen Indflydelse faar paa Sagerne, kun tom Tale, og saa bør Saadant ikke siges, thi saa falder det tilbage paa den, der har sagt det, idet det faktisk bagefter vil vise sig, at det netop har været den Maade, hvorpaa Folkethinget har hævdet sin Indflydelse ved at hindre Regjeringen i at sætte sin Villie igjennem. Eller ogsaa er Meningen med denne Udtalelse, at, naar man har en midlertidig Bevillingslov, vil man tage, hvad man har Lyft til, og gjøre, hvad man har Lyft til. Deri ligger da en Trusel om Uvovligheder. Nu kan man sige, at det har ikke Stort paa sig, at Eligt siges; men jeg vil dog gjøre